

Arrest

nr. 138 273 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. KERKDIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Skopje (Macedonië) en bent u in het bezit van het Macedonisch staatsburgerschap. U bent officieel gehuwd met E. K. (O.V. 6.396.125). Op 26 februari 2009 vroeg u samen met uw echtgenoot voor de eerste maal asiel aan in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag bracht u aan Macedonië verlaten te hebben nadat jullie in jullie woning te Radusa (Macedonië) 's nachts bezoek kregen van 4 of 5 onbekende gemaskerde personen die jullie verbaal bedreigden en fysiek mishandelden. U vermoedde dat het om Albanezen en Macedoniërs ging. Voorts bracht u aan in Macedonië niet langer over een eigen woning te beschikken en dat u het beu was

steeds onderdak te moeten zoeken bij uw familie aldaar. Daarnaast bracht u aan dat uw echtgenoot reeds jaren met psychische problemen kampt en hoopte u in België een betere medische behandeling voor uw echtgenoot te vinden. Op 18 september 2009 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Door het Commissariaat-generaal werd geoordeeld dat de psychische problemen van uw echtgenoot en jullie gebrek aan een eigen woning niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen van subsidiaire bescherming vielen. Voor de medische problemen van uw echtgenoot werd daaraan toegevoegd dat u voor de beoordeling van medische elementen u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf diende in te stellen overeenkomstig artikel 9ter van de Belgische vreemdelingenwet van 15 december 1980. Aangaande de beweerdde veiligheidsproblemen oordeelde het Commissariaat-generaal dat daaraan amper geloof kon worden gehecht en als er alsnog enige waarheid aanwezig was in uw verklaringen ter zake u geenszins wist aan te tonen zich voor hulp en/of bescherming zich niet te kunnen wenden tot de in Macedonië aanwezige (veiligheids)autoriteiten. Op 28 december 2009 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door het Commissariaat-generaal d.d. 18 september 2009 genomen weigeringsbeslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde daarbij dat het uw aangebracht asielrelaas ongeloofwaardig was. U en uw gezin verlieten nadien België en keerden terug naar Macedonië. Jullie verbleven 7 à 8 dagen in Macedonië en gingen vervolgens naar uw nicht Silvana Idris in Ljubljana (Slovenië). Jullie verbleven er ongeveer anderhalf jaar. Jullie reisden door naar België, waar u en uw echtgenoot op 4 december 2014 aankwamen en voor de tweede maal een asielaanvraag indienden. In het kader van uw actuele asielaanvraag brengt u vooreerst opnieuw de problemen van uw echtgenoot met de Albanezen aan die u reeds in uw eerste asielaanvraag aanbracht. In geval van een terugkeer naar Macedonië vreest u dan ook problemen met de Albanezen. Daarnaast worden jullie slecht behandeld in Macedonië wat er mede toe leidt dat niemand jullie wil beschermen en jullie er geen veiligheid hebben. Ook stelt u in Macedonië geen woning meer te hebben. Jullie woning werd door Albanezen in beslag genomen. Jullie hebben dan ook geen plaats in Macedonië om te wonen. Ten slotte brengt u aan dat uw echtgenoot met psychische problemen kampt. Uw echtgenoot voegt daar aan toe dat hij in Macedonië zijn medicatie niet kan krijgen. U bent in het bezit van uw Macedonisch paspoort, uitgereikt op 21 juli 2012 te Skopje (10 jaar geldig); een document d.d. 30 maart 1989 waaruit blijkt dat u en uw echtgenoot een appartement toebedeeld kregen en een medisch attest d.d. 16 december 2010 waaruit blijkt dat uw echtgenoot ernstige psychische problemen heeft die een aangepaste behandeling vereisen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er amper geloof kon worden gehecht aan uw beweerdde problemen met onbekende gemaskerde personen in Radusa ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Macedonië in 2009. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat er geen geloof aan uw asielrelaas kon worden gehecht. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot de in uw vorige asielaanvraag aangehaalde asielmotieven en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. U bracht echter geen dergelijke elementen aan.

Voorts moet vastgesteld worden dat u voorafgaand aan uw komst naar België in december 2014 ongeveer anderhalf jaar in Slovenië verbleef. U vroeg geen asiel aan in Slovenië (DVZ 2e AA, vraag 14). Hiermee zet u de ernst van uw actuele asielaanvraag danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dergelijke houding relateert aldus in ernstige mate uw beweerdde actuele nood aan internationale bescherming.

Verder brengt u in uw actuele asielaanvraag als eerste element aan dat u bij terugkeer de Albanezen vreest om de redenen die u reeds verteld heeft in uw eerste asielaanvraag (DVZ 2e AA, vraag 18). Wat betreft uw in uw eerste asielaanvraag aangebrachte asielmotieven kan er nogmaals op gewezen worden dat deze als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Het herhalen van motieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden komt uw algemene geloofwaardigheid geenszins ten goede. In uw actuele asielaanvraag brengt u daarnaast wederom aan geen eigen woning te hebben in Macedonië. In uw voorgaande (eerste) asielaanvraag verklaarde u over een appartement in Radusa te beschikken, maar sinds ongeveer 2002 hoofdzakelijk elders in Macedonië gewoond te hebben. U verklaarde toentertijd verder dat jullie ongeveer een jaar voor jullie vertrek uit Macedonië in 2009 terugkeerden naar jullie appartement in Radusa, dat weliswaar leeggeplunderd en vernield was (CGVS 1e AA, p. 2-3). U repte er met geen woord over als zou jullie appartement in beslag genomen zijn geweest door Albanezen (CGVS 1e AA, p. 2-8). Daaraan moet toegevoegd worden dat uw actuele verklaringen dienaangaande tevens sterk uiteenlopend zijn. Zo stelde u aanvankelijk dat jullie huis 7 à 8 jaar geleden in beslag werd genomen door Albanezen. Daarna verklaarde u dat jullie appartement 5 à 6 jaar nadat jullie het appartement van de overheid verkregen door Albanezen in beslag werd genomen. Uit het door u neergelegde document blijkt dat jullie een appartement kregen toegewezen in 1989 (document 2). Naast het feit dat uw actuele verklaringen inherent tegenstrijdig zijn, zijn zij evenmin te verzoenen met uw verklaringen ter zake afgelegd in uw eerste asielaanvraag (DVZ 2e AA, vraag 15-17). Ook aan dit motief wordt door het Commissariaat-generaal dan ook niet het minste geloof gehecht.

Wat verder de medische problemen van uw echtgenoot betreft moet opgemerkt worden dat laatstgenoemd motief reeds in uw eerste asielaanvraag werd beoordeeld. Herhaald dient aldus te worden dat de psychische problemen van uw echtgenoot niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming te brengen vallen. Het medisch attest d.d. 16 december 2010 velt geen ander licht op voorgaande bevinding (document 3). Immers, nergens uit de door uw echtgenoot doorheen de asielprocedures neergelegde medische documenten blijkt dat zijn psychomedische problemen, die teruggaan tot het jaar 1977, enig verband houden met de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie of met criteria zoals vermeld in artikel 48/4 van de Belgische vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Toegevoegd kan worden dat u voor een beoordeling van medische elementen – uw echtgenoot stelt in dit verband dat hij zijn noodzakelijke medicatie in Macedonië niet kan verkrijgen - een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten tot de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of diens gemachtigde conform artikel 9ter van de bovengebouwde vreemdelingenwet (DVZ Elez 2e AA, vraag 15).

Wat ten slotte uw verklaring betreft dat jullie omwille van jullie Roma-afkomst slecht worden behandeld (DVZ 2e AA, vraag 18), dient gewezen te worden op de actuele situatie van de Roma in Macedonië. Roma in Macedonië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Macedonië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat onder meer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder meer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Uw blote bewering dat niemand jullie wil beschermen in Macedonië, een uitspraak die u daarenboven deed in het kader van een ongeloofwaardig beoordeeld asielmotief, valt aldus geenszins te rijmen met de objectieve informatie ter zake (DVZ 2e AA, vraag 18).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Ook uw neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande conclusies te kunnen wijzigen. Uw paspoort bevat louter persoonsgegevens die hier geenszins ter discussie staan. Uw overige documenten kwamen in deze beslissing reeds aan bod.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de Commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden

aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het Commissariaat-generaal niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster stelt dat zij als nieuw element aanbrengt dat zij in Macedonië geen plaats meer heeft om te wonen omdat haar huis zeven à acht jaar geleden in beslag werd genomen door de Albanezen, waarvan zij tijdens het gehoorverslag van 30 juli 2009 reeds had aangegeven dat zij door hen bedreigd en mishandeld werd.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 30 september 2014 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

2.3. Aan de basis van haar tweede asielaanvraag herneemt verzoekster vooreerst dezelfde elementen die zij reeds bij haar eerste asielaanvraag had aangebracht. Meer bepaald verklaart verzoekster in het kader van huidige asielaanvraag nog steeds de Albanezen te vrezen om de problemen die zij reeds tijdens haar eerste asielaanvraag had aangebracht. Verzoeksters vorige asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongeloofwaardig bevonden. Deze laatste beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. 36 599 van 28 december 2009.

Verzoekster diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State zodat de beoordeling van verzoeksters eerste asielaanvraag vaststaat. In zoverre verzoekster in het onderhavige verzoekschrift tracht de tijdens haar eerdere asielaanvraag gedane vaststellingen te ontcrachten dient te worden opgemerkt dat haar betoog niet dienstig is. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet,

dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoekster beroept zich in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkens de stukken van het dossier, de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en het onderhavige verzoekschrift ook nog op de volgende nieuwe elementen: (i) het gezin wordt slecht behandeld in Macedonië, (ii) zij hebben geen woning meer in Macedonië aangezien de woning in beslag werd genomen door Albanezen, (iii) verzoeksters echtgenoot kampt met psychische problemen; verzoeksters echtgenoot voegt eraan toe dat hij in Macedonië zijn medicatie niet kan krijgen.

Over de door verzoekster nieuw aangebrachte elementen stelt de bestreden beslissing met recht: *"In uw actuele asielaanvraag brengt u daarnaast wederom aan geen eigen woning te hebben in Macedonië. In uw voorgaande (eerste) asielaanvraag verklaarde u over een appartement in Radusa te beschikken, maar sinds ongeveer 2002 hoofdzakelijk elders in Macedonië gewoond te hebben. U verklaarde toentertijd verder dat jullie ongeveer een jaar voor jullie vertrek uit Macedonië in 2009 terugkeerden naar jullie appartement in Radusa, dat weliswaar leeggeplunderd en vernield was (CGVS 1e AA, p. 2-3). U repte er met geen woord over als zou jullie appartement in beslag genomen zijn geweest door Albanezen (CGVS 1e AA, p. 2-8). Daaraan moet toegevoegd worden dat uw actuele verklaringen dienaangaande tevens sterk uiteenlopend zijn. Zo stelde u aanvankelijk dat jullie huis 7 à 8 jaar geleden in beslag werd genomen door Albanezen. Daarna verklaarde u dat jullie appartement 5 à 6 jaar nadat jullie het appartement van de overheid verkregen door Albanezen in beslag werd genomen. Uit het door u neergelegde document blijkt dat jullie een appartement kregen toegewezen in 1989 (document 2). Naast het feit dat uw actuele verklaringen inherent tegenstrijdig zijn, zijn zij evenmin te verzoenen met uw verklaringen ter zake afgelegd in uw eerste asielaanvraag (DVZ 2e AA, vraag 15-17). Ook aan dit motief wordt door het Commissariaat-generaal dan ook niet het minste geloof gehecht.*

Wat verder de medische problemen van uw echtgenoot betreft moet opgemerkt worden dat laatstgenoemd motief reeds in uw eerste asielaanvraag werd beoordeeld. Herhaald dient aldus te worden dat de psychische problemen van uw echtgenoot niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming te brengen vallen. Het medisch attest d.d. 16 december 2010 velt geen ander licht op voorgaande bevinding (document 3). Immers, nergens uit de door uw echtgenoot doorheen de asielprocedures neergelegde medische documenten blijkt dat zijn psychomedische problemen, die teruggaan tot het jaar 1977, enig verband houden met de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie of met criteria zoals vermeld in artikel 48/4 van de Belgische vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Toegevoegd kan worden dat u voor een beoordeling van medische elementen – uw echtgenoot stelt in dit verband dat hij zijn noodzakelijke medicatie in Macedonië niet kan verkrijgen - een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten tot de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of diens gemachtigde conform artikel 9ter van de boevengenoemde vreemdelingenwet (DVZ Elez 2e AA, vraag 15).

Wat ten slotte uw verklaring betreft dat jullie omwille van jullie Roma-afkomst slecht worden behandeld (DVZ 2e AA, vraag 18), dient gewezen te worden op de actuele situatie van de Roma in Macedonië. Roma in Macedonië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Macedonië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die

gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat onder meer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder meer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Uw blote bewering dat niemand jullie wil beschermen in Macedonië, een uitspraak die u daarenboven deed in het kader van een ongeloofwaardig beoordeeld asielmotief, valt aldus geenszins te rijmen met de objectieve informatie ter zake (DVZ 2e AA, vraag 18)."

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij in Macedonië geen plaats meer heeft om te wonen aangezien de Albanezen, waarmee zij reeds tijdens haar eerste asielaanvraag had aangegeven door hen mishandeld en bedreigd te zijn geweest, dit in beslag hebben genomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar verzoekschrift een derde versie van de feiten geeft omtrent het appartement dat (al dan niet) in beslag werd genomen door de Albanezen. Verzoekster gaat voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waar reeds werd gesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan deze feiten gelet op de vele tegenstrijdige verklaringen hierover. Naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag verklaarde verzoekster dat zij, nadat het gezin het appartement verlaten had om zich elders in Macedonië te vestigen, bij hun terugkeer in 2009 vaststelden dat dit geplunderd was. Op geen enkel ogenblik hebben verzoekers tijdens hun eerste asielaanvraag vermeld dat dit appartement in beslag zou zijn genomen door Albanezen. Bij haar tweede asielaanvraag legde verzoekster zeer uiteenlopende verklaringen af over wanneer in de tijd dit appartement dan wel zou in beslag genomen zijn. Zonder dit incident in de tijd te situeren verklaart verzoekster in haar verzoekschrift nu dat dit appartement in beslag werd genomen door de Albanezen waarvan zij reeds bij haar eerste asielaanvraag had aangegeven dat deze haar mishandelden en bedreigden terwijl bij de eerste asielaanvraag reeds werd geoordeeld dat aan de aangehaalde mishandelingen en bedreigingen geen geloof kon worden gehecht. Gelet op de vele vastgestelde tegenstrijdigheden kan dan ook niet langer geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat hun appartement in beslag zou zijn genomen door Albanezen.

De overige door verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag aangehaalde elementen door werden door de bestreden beslissing uitvoerig beoordeeld. De motieven dienaangaande worden door

verzoekster niet weerlegd noch wordt hiervoor een aannemelijke verklaring gegeven. Deze motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER